

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURBAMUS ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXII. ÉVF. 1922 JANUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 30 korona.

Egyes példány 3 kor.

Megjelenik háromhavonként.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENIT

IT DRUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mészáros János:* Közöttetek áll, akit ti nem ismertek. — *Szekfü Ignác:* Az isteni Gyermeknél. (Elmélkedés). — *Lovich Ilonka:* Communio. — *Dr. Babura László:* Egyesült erővel. — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

A XXII. évfolyam. Öt hónapi pauza után újra megszólal az «Örökimádás». Szerényen «8 lap» terjedelemben jelenik meg a XXII. évfolyam első száma. A csekély számban jelentkezett előfizetők mellett egyelőre nem futja többre. De nem panaszkodunk. Nem is megyünk vigaszt keresni az «Örökimádás» 32 lapos, dicsőséges multjába. Hiszen az «Örökimádás», a szerény és alázatos szentségi Jézus gyermeke s Ő tanított meg arra is, hogy a mustármag hatalmas fává nőhet. Bizva hisszük, hogy az «Örökimádás» sem lesz soká 8 lap szűk keretébe szorítva, hanem az előfizetők számának emelkedésével lapunk terjedelme is arányosan fog növekedhetni.

Ami keveset írhatunk, abban minden sor a szentségi Jézus ügyét akarja szolgálni: *A katolikus testvérek figyelmét a szentségi Jézusra irányítani, az eucharisztikus lelkeknek az Úr Jézussal való kapcsolatát szorosabbá, bensősége-sebbé tenni, lelki életét mélyíteni és az Oltáregyesület ügyeiről őket tájékoztatni* a mindenkori programunk. Az Úr Jézus örök imáadását akarja megvalósítani az Örökimádás; mert akik idelent a szentségi Jézussal együtt élnek, akik itt a földön egész életükkel Őt imádják, azoknak föltétlenül jutalma lesz, hogy Őt az Örökkévalóságban is szüntelen imádhassák. Forgassuk szívesen az Örökimádás lapjait, mert ennek az újságnak az Úr Jézus a főszerkesztője, aki az írók tollát az Ő eucharisztikus Szíve vágyai szerint vezeti s a jóakarató olvasók lelkebe a szükséges kegyelmeket küldi. Fejtsünk ki buzgó propagandát az Örökimádás mellett, hogy minél több lélekben kialakulhasson olvasása révén a szentségi Jézus eucharisztikus országa.

Dr. Mátrai Gyula, szerkesztő.

Az Örökimádás előfizetési ára egész évre 30 K. Aki 20 új előfizetőt gyűjt (a fiók oltáregyletek igazgatói is), a 21. példányt saját címére ingyen kapja.

Az előfizetési díjat szíveskedjék a kéznél levő csekklap felhasználásával lehetőleg január végéig beküldeni. Ha ennek valami akadálya van, úgy levelező-lapi értesítést kérünk a kiadóhivatal címére, a fizetési terminus megjelölésével.

Kiváló tisztelettel

Az Örökimádás kiadóhivatala
Budapest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat egész évi előfizetés 30 K, egyes példány 3 K, egy régi teljes évfolyam 20 K, az összes meglévő teljes évfolyamoknak megvételénél, minden egyes évfolyam 15 K. — Az Oltáregyesület Utmutatója 18 K, Vezérkönyve 12 K, Felvételi füzet 60 fill. Érme (oxidált) 100 K, Felsőzados Története 40 K. — Jézusom Örömom folyóirat egész évi előfizetés 25 K, egyes példány 2-50 K, régi teljes évfolyam 20 K. tömeges rendelésnél egy címre: 100 példánytól kezdve példányonként 20 K, 200 példánytól kezdve példányonként 18 K, 300 példánytól kezdve példányonként 15 K. — Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 15 K, éremszalag 2 K, Kis Örökimádás Imakönyv 30 K, Fehér Liliom 1 K, Gyermekszövetségi zászló levelezőlap 3 K, Pápai áldás levelezőlap 50 fill.

Különfélék: Litánia (latin szöveggel) 1 K, Litánia Szent Józsefről 50 fillér. Levelezőlapok az Örökimádás templomról 1-50 K, Jézus Szívének Kis Breviáriuma (kötve) 35 K, (fűzve) 25 K, Havi magány (Nádasdy) elmélkedések 50 K, Ajtosságai imakönyv 50 K, Az Eucharisztia zenéje 20 K, Szent Zita élete 15 K, egyszerűbb kiadásban 10 K, A lelki élet 16 K, P. Zadravec püspök liturgikus konferenciái 20 K, Kármelhegyi sképu-láré kézikönyve 1 K, Ne Csüggedj! 1 K, Könyv a hazáról 10 K, Szívünk napja 10 K.

«Közöttetek áll, akif ti nem ismertek.»

Irta: Mészáros János dr.

BERESZTELO SZENT JÁNOS szavai ezek. Súlyos válságok korában, az idők teljességében hangzottak el a próféta ajkairól: amikor a lelkek az egész világon vajudtak és egy jobb kor megszületését várták; amikor a régi pogány világ összeomlófélben volt, de még senkisé sem tudta, mi jön utána; mikor maga Isten választott népe szabadságától megfosztva idegen, pogány népek rabigáját nyögte és sóvárogva várta a Szabadítót.

S az Anyaszentegyház minden esztendőben újra megjeleníti, elénkbe idézi a nagy prófétát. Sokszor megjelent, sokszor szólott, de soha válságosabb időben nem, mint ma, szól a mai nemzedékhez. Mert ennek a kornak örvényes válságai talán csak idők teljességének kríziseivel hasonlíthatók össze. Évezredek trónok ledöntve; világgraszó bírodalmak romokban hevernek; Európa népei forradalmi láztól meggyötörve vonaglanak; a társadalom osztályai mint ellenséges táborok néznek egymással farkasszemet; a pauperizmus kifosztotta az emberek millióit s koldusbotnál, tüdővésznel, angolkórnel más örökséget nem hagyott nekik, az államokaf fenntartó régi renddel együtt megingott az, ami mindennek alapja volt: a tekintély tisztelete s a kötelességtudás. De valamennyi nemzet között a magyar szenvedett legtöbbet: testét széjjelmarcangolták, fejét levágták... Vajjon élhet-e így tovább ez a csonka, összeroncsolt test?

S mindezek között a szörnyű erkölcsi, társadalmi és nemzeti válságok között a próféta jelenik meg közöttünk s mint az Isten küldötte szól hozzánk: «Ti, akik egy világ romjainál sírtok s egy más, új világ létrejöttét még nem látjátok s benne hinni nem tudtok, ébredjétek fel ebből az aléltáságból s nézzétek körül. *Itt az ideje, hogy fölserkenjétek, mert közelebb van a ti váltságtok, mint ahogyan hittétek. Hiszén közöttetek van Ő, akif ti nem ismertek, a ti Szabadítótok, Üdvözítőtök.*»

A próféta szavaiból szemrehányás hangzik felénk, hogy nem ismerjük fel mostanáig eléggé azt, aki «velünk van mindennap a világ végezetéig», s aki maga «az út, igazság s az élet». Nem ismerte őt, elfeledte

őt a magyar ifjúság, a magyar nép, a magyar értelmiség, a magyar család, holott «itt van közöttünk», itt lakik városainkban, falvainkban; itt van végtelen szeretetével és hatalmával.

De nemcsak szemrehányás, hanem vigasztalás is csendül ki a próféta szavaiból. Itt van közöttünk! Itt van a Szive; itt van, mert szeret, mert «gyönyörűsége az emberek fiaival lenni».

Üdvözítőnk prófétája, Keresztelő Szent János, vezess bennünket Ő hozzá, akinek te, «a legnagyobb az asszonyok szülőttei között», «nem voltál méltó, hogy saruszíját megoldjad». S mi, egy sötét korszak gyermekei, hinni akarunk benne, aki köztünk lakozik, mert Ő «a világ világossága». Mi, egy porbasújtott, letiprott haza polgárai, bizni akarunk Ő benne, mert Ő «a feltámadás és az élet». Mi egy szeretetben megfogyatkozott kor szülőttei, egyesülni akarunk Ő vele, mert Ő a szeretet.

Az isteni Gyermeknél.

(Elmélkedés.)

1. «Ne féljete, mert nagy örömet hirdetek nektek!» A pásztorok «megfélemlének nagy félelemmel» az égi ragyogásra s ezért kellett égi bátorítás, hogy a Kisdedit megkeressék. Valóban az égből jövő fényesség nagyobb volt, mintsem követni merték volna. S a gondolat is, hogy a Gyermekben Isten rejtőzik, szédítő. A szeretetnek, amellyel Isten egy-szülött Fiát nekünk adja, olyan méretei vannak, amelyek nem férnek be az emberi szívbe s a szív első pillanatra hinni sem tudja.

Nem ugyanez-e az érzés az Oltáriszentségben rejtőző Urunkkal szemben? Ahol az Ige megtestesülésének folytatása van, ahol ugyanaz az Örökkévaló van jelen a kenyér

szinei alatt, ugyanazzal a testtel, melyben Betlehemben jelent meg először emberi szemek előtt? Mer-e hinni a szív, amelynek annyit kell földi dolgokkal foglalkozni, annak a szeretetnek, mellyel az Isten Fia az ő életét leköti, mienkévé teszi az Oltáriszentségben? Lehetséges-e, hogy engem így szeret Isten? Elbirja ezt az én szívem?

Egy újabb bölcselő vallja azt, hogy a hithez bátorság kell. Nem egyszerűen hitünk mások előtt való megvallásához, hanem ahhoz, hogy

hitünkkel a mi kis világunkból átlépünk az örök élet világába s Istenre, az örök életre rátenni merjük életünket. A földi életet annyira megszokta az ember s oly otthonosakká válnak arányai, hogy az élet magasabb értelméhez, örök dolgokra emelni szemét nincs bátorsága. Az Üdvözítő jelenléte az Oltáriszentségben nehéz gondolat nemcsak a bűnöktől homályosan látó léleknek, de nehéz, mert nagyobb, mint maga az emberi szív.

Mégis, ne féljete, pásztorok, menjete Betlehembe! Meglássátok, milyen tiszta örömmé változik félelmetek. A szeretet végtelensége, amelyikhez gyáva a szív, milyen kedves az isteni gyermek szemeiben, mosolygásában. Felénk nyújtja kis kezét s azzal kínálja az örök szeretetet. Mennyire nem félelmetes, nem titokzatos, milyen világos, egyszerű ez az örök szeretet az Ő két kezéből, mennyire az én szívemnek való! S ha a szentáldozásnál közeledek hozzá, annak a titokzatos mélysége is mily egyszerűvé és édessé válik, amikor szívem találkozik az Övével. Van-e egyszerűbb, bizonyosabb igazsága életemnek, minthogy Ő szeret? Ne féljete, pásztorok, öröm az, ami rátok vár a Gyermekeknél.

2. «Dicsőség a magasságban Istennek!» Istenem, dicsőség ez neked? Egy gyermek, akiben az isteni fölség a gyermeki tehetetlenség rabja? Dicsőség neked az, hogy az örökkévalóság fényére, amit a Gyermek szeme sugároz, az álom tehetetlen szendergése árnyat von? Dicsőség az neked, hogy a hideg s a fájdalom facsarta könnyek fátyolosítják el? Dicsőség az, hogy az isteni mindenhatóság emberi kezek gondozására szorul?

Dicsőség az, hogy ami szabadságot a Kisdednél a pólya kötelékei engedtek, az Oltáriszentségben a kenyér szinei még azt is elveszik tőle? Ahogyan ott az álom törvénye időről-időre megakadályozta emberi látását, itt szent testének titokzatos állapota tagjainak használatát is megtagadja tőle? Hogyha ott a Boldogságos Szűz édesanyjai kezei ölelték, itt meg a pap kezének szolgálatára szorul?

Dicsőség, hinnünk kell az angyali szónak! Ebből a megalázkodásból lett üdvösségünk! S ez a behelyezkedése Isten Fiának az emberi élet oly terhes kötelékeibe, maga a visszahuzódottság a kenyér szinei mögé, nem felemelése, megszentelése-e ezeknek a nehéz bilincseknek? Testünknek, a gyarló földi életnek? A hideg, amit szenvedett szent teste, a többi korlátja a tevékenységének, nem megszentelése-e azoknak a bilincseknek, miket testünk hordoz betegségben, törődöttségben, gyengeségben? Elfogadom a terhét az életnek, amit a test gyengesége okoz s gondolkodom a test terheinek arra a törvényére, amit az isteni gyermek szeretettel hordoz s szeretetből hordoz az Oltáriszentségben. Dicsősége ez Istennek, békessége az én lelkemnek!

Szekfű Ignác.

COMMUNIO¹ A KISLÉNYOK MISÉJÉN.

Fehér szalag van többnek a fején,
 Kezet a kézben, lengnek sorba, párba.
 Rövid ruhájuk olyan sokszínű
 S oly üde, mint a földek vadvirágja.
 H szárnyas ajtón nesztelen jövünk.
 Most térdet hajtunk: mind a, hosszú sor.
 Főnt énekel. H szemük kitágul.
 (Istencem, de jó volt valamikor!)

Hzután halkán ránk szítál a csönd.
 Ezüst eső hull: ez már a mise.
 Aranyfolyó zúg: ez a kegyelem.

¹ Szentáldozás.

Uram, jövök már... Nézd, a szívem itt van
 H tenyeremben. Elődbe teszem.

Ó jöjj. Ma foglak. Mondd, hogyan köszönjem.
 Hogy velem küldöd nekik Magadat?
 Beszédeidől békés homlokomra
 Száz pár gyermekszem nézése tapad.

S én úgy nyújtom a lelkemet Feléd,
 Mint egy könnyekben ázott keszkenőt.
 Uram, ez a mi nagy találkozásunk
 H kísédek előtt.

Lovich Ilonka.

Egyesült erővel!

QEGKÖTÖTTÉK a békét, de nincsen béke seholsem. Elmúlt a háború, de pusztításait még csak most érezzük meg igazán, mint mikor fagy vagy jégeső pusztítja el a határt tavasszal és télen éhínség szedi áldozatait. A Központi Oltáregyesület is most kezdi érezni a szerencsétlen végű háborúnak szomorú következményeit. A háború alatt kórház lett a munkatermekből s ahol azelőtt szorgos kezek hitből eredő lelkesedéssel fűadtak templomi ruha és fehérnemű elkészítésén, ott öt éven át ugyanazok a gondos kezek készítették a tépést égő sebekre és ápolták beteg katonáinkat. De a sok fájdalom fölött virrasztott az édes remény a végleges győzelemről s az utána következő békéről. Szomorúan csalódtunk mindkettőben. A túlerő s még inkább az alattomos aknamunka ellenségeinknek juttatta a győzelmet, akik gyűlöletes göggel olyan békét diktáltak reánk, amely letépte ezeréves hazánkról a természet által áldott földje köré font koszorút. Ezt a tépést megérezte a Központi Oltáregyesület is. Mint az ország, úgy mi is megcsonkultunk, kisebbek, kevesebbek lettünk. Pedig áll az Örökimádás gyönyörű temploma és áll a zárda s miként abban az istentisztelet, úgy ebben a munka tovább folyik. Kell-e említenem, hogy mindkettő pénzt is igényel s nem tartható fenn pusztán lelkesedéssel? Sőt az általános drágaság miatt a békeidőbelinél sokkal többet igényel. Ha valamikor, úgy bizonyára napjainkban indokolt a központnak az a törekvése, illetve kérése, hogy a tőle különálló egyházmegyei Oltáregyesületek mind egyesüljenek vele. Milliókkal kevesebbek vagyunk, mint voltunk; hát legalább mi, «maradék» egyesületek forrjunk össze egy életerős egésszé! Megosztott erők —

s a Stabia romjaiból újraéledt Castellamare... Itt élt, mint egy szép fehér liliomszál és itt halt meg a kis Livio.

Hallgassátok, kedves gyermekeim, élettörténetét, amint azt mamája — hű érzésben kissé a ti mamátok is óhajtana lenni — napról-napra leírta.

I. Livio első évei.

A mi kis Liviónk 1910. november 30-án született Vitulazióban, Capua közelében. Hatodik gyermekünk volt. Születését követő napon öreg plébánosunk kis házikápolnánkban megkeresztelte.

Tizenkilenc hónapos korában, 1912. június havában Livio komolyan megbetegedett, olyannyira, hogy élete csakhamar veszélyben forgott. Ehhez fogadalmat tettünk a pompeii Szent Szűzhöz, hogy a gyermekkel Hozzá zárándokolunk, ha meggyógyítja. A Szent Szűz kérésünket kegyesen meghallgatta: Livio néhány napi aggasztó állapot után magához tért s hamarosan meggyógyulva, viruló fejlődésnek indult.

Mikor a hároméves fiúcska égszínké köpenykéjében, fehér nemezkalapjával megjelent Posilippo¹ utcáin, a házküszöbökön hűsülő jó asszonykák örömmel üdvözölték: «Jön a kis szöke angyal! Eccolo — ime itt van!»

Lassanként kialakult jelleme is... s bizony nem volt mindenben tökéletes. Hón áhítozott a jóságra, de hajlott azért az akaratosságra is.

Idősebb nővérei dédelgetett kedvence lévén, mindenben a maga akaratát kívánta keresztülvinni. Csakhamar megtanulta azonban a lemondást, az önfegyelmet, mert nem akarta Istent megbántani.

Hároméves volt még csak, midőn egy alkalommal, testvéreit gyónni látva, maga is a kis «házikóba» kíváncszott; belépve azonban, néma maradt; nem tudta, mit is mondjon tulajdonképen. Midőn aztán négyéves korában első szentgyónását végezte, kalapját a gyóntatóatya ölbe tette; elégtételül két Üdvözlégyet kapva, sokalta a penitenciát — «egy is bőven elegendő lett volna!»

Ezentúl, idősebb testvéreivel együtt, hetenként gyónt s nemsokára felvétetett a gyermekek szentségimádó szövetségébe, mely a Jóreménység Nővérei kápolnájában tartott havonta összejöveteleket. A társaságban Livio volt a legkisebb: négy és fél esztendő. Egy alkalommal az oktatás alatt sírva fakadt: «Vigyenek haza! El akarok menni!... Otthon aztán elmondta nagy izgalmának indító okát.

«A pap azt mondta, hogy a gyermekek rossz magaviseletükkel, engedetlenségükkel sokszor elszomorítják az Úr Jézust. Én is sokszor megbántom, mondd, mama?» ...

(Folyt. köv.)

¹ Nápoly kerti külvárosa.